

Vladimír Šlechta **Tajná
historie
Boronu**

POSLEDNÍ VELKOMĚSTO

KNIHA PRVNÍ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

TAJNÁ HISTORIE BORNNU

Copyright © 2018 by Vladimír Šlechta
Cover © 2018 by Tomáš Flak
Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-430-7
ISBN PDF: 978-80-7456-431-4
ISBN ePub: 978-80-7456-432-1
ISBN Mobi: 978-80-7456-433-8

Vladimír Šlechta

Tajná historie Bornnu

Poslední velkoměsto
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola první

Hra po síti

01

Měl jsem s Hargem schůzku u Památníku padlého mušketýra.

Památník se nachází uprostřed velkého obdélníkového nádvoří ze tří stran obklopeného vysokými administrativními budovami se střechami z tmavě zbarvených šablon. V budovách se nachází Ministerstvo války, Ministerstvo vnitra a Policejní ředitelství. Přišel jsem předčasně, Hargo tam ještě nebyl, a tak jsem si památník prohlédnout ze všech stran. V rozporu se svým názvem zpodobňuje ne jednoho, ale rovnou dva císařské mušketýry, oblečené do kabátců s přehnaně velkými klopami a kalhot s ovinovačkami na lýtkách. Jeden mušketýr stojí zpřímá a vzdorně hledí do dálky, kdežto druhý mu zplihle visí přes ruku. Oba, stojící i visící, křečovitě svírají muškety vyrobené

z kovoplastikových trubek. Takovéhle mušketě, pokud to nevíte, se říká „puška, která dobyla Evropu“. Což je přehnané tvrzení, protože většina původní Evropy je stála ještě zamořená a bude ji možné začít dobývat až za tisíc let. Nebo možná za sto tisíc let.

Bylo chladno, a tak jsem si zapnul bundu až ke krku. Byla to pěkná bunda, vojenská, průzkumnická, tmavě zelená, dlouhá kousek pod pás, se šikmými kapsami a s teplou podšívkou. Kapuce se dala poskládat a pozapínat řadou knoflíků, čímž vznikl naducaný límec. Zalitoval jsem, že jsem si nevzal svetr. Pod bundou jsem měl jen vroubkované triko s dlouhými rukávy, jedno z těch, které mi daroval Hargo. Při posledním dobrodružství jsem totiž přišel o hodně: o rezavou klisnu, o modré vlněné pončo a o dva články levého prsteníku. Z oblečení mi zůstaly jen kalhoty a polovysoké šněrovací boty. Naštěstí jsem měl přátele, kteří mě dovybavili vším potřebným.

Po chvíli se dostavil i Hargo. „Jsi tady,“ řekl. „To je dobře.“

Pro návštěvu Ministerstva vnitra si oblékl dvouřadý plášť světle hnědé barvy, přepásaný vojenským opaskem. Plášť ho jednoznačně identifikoval jako technologa, neměl však nic společného se starým hábitem s kapucí. Tohle byl prostě plášť pro někoho, kdo v hierarchii technologů postoupil na důležitou pozici. Plášť doplnil šedými kalhotami, botami s hranatou špičkou, světlou popelínovou košilí a nakřivo uvázanou kravatou. Brýle měl úplně nové, neumatlané, nepoškrábané a neposlepované izolační páskou. Bylo znát, že někdo dohlíží na to, jak se teď Hargo obléká.

Stejně jako já se po návratu do Bornnu nechal ostříhat nakrátko a zbavil se vypelichaného a věčně umaštěného culíku. Dokonce se oproti dřívějším zvykům oholil a učesal. Už to nebyl ten nervózní a roztěkaný Halik z dřívějška.

Pravidelný sexuální život mu svědčil. I mně by něco takového svědčilo, ale já jsem měl prostě smůlu.

Vykročili jsme tam, kde se nacházel vchod Ministerstva vnitra. „Jak se daří Nině?“ zeptal jsem se za chůze.

„Dobře... Chci se s ní oženit, ale maminka je proti,“ svěřil se mi. Pak dodal: „Všichni jsou proti.“

„Já nejsem proti,“ řekl jsem. „Já ti to schvaluju, Haliku. Z takovejchhle, hm, nevím, jak to nazvat, abych Ninu neurazil, prej bejvají ty nejlepší manželky... Takže nebydlíte u vás doma? U maminky?“

„Zapůjčili mi služební garsonku na Institutu. Sháním pro nás něco většího.“

Vstoupili jsme do velké vykachlíkované vstupní haly s vrátnicí, kde nás odchytili a dožadovali se našich dokumentů. Já jsem měl jen provizorní kartičku, protože moje modré pončo zůstalo i se všemi doklady v baráku, který pak shořel na prach. Ale vrátnému kartička stačila. Zapsal nás a poslal s námi uniformovaného poskoka, který nás vyvedl po širokém schodišti do patra. Dlouhou šerou chodbou s vysokým stropem nás dovedl k jedněm kancelářským dveřím. Zaklepal na ně, abychom si neotloukli kotníky. Vstoupit jsme mohli sami.

V předpokoji seděl kučeravý mládenec jménem Basel, se kterým jsme se seznámili na jaře. Měl na sobě polní uniformu barvy khaki s rozhalenkou. Na kancelářský stůl zakrytý flekatou dekou položil jakési prastaré zařízení se stopami po nedbale okartáčovaném lišejníku. Vrtal se v něm šroubovákem, ale pro případ potřeby měl po ruce i kladivo. Když jsme vešli, vzhlédl a široce se usmál: „Musíte chvíli počkat. Ajna tam někoho má.“

Abych vám Basela trochu připodobnil. Je to takový ten typ člověka, který bude i ve čtyřiceti vypadat jako kluk. Teď mu ale ještě nebylo čtyřicet, nanejvýš třicet, tedy zhruba jako mně.

Pokřčil jsem rameny: „Tak počkáme.“ Ukázal jsem na zařízení, které se pokoušel rozebrat: „Co to máš?“

„Nemám nejmenší ponětí,“ vysvětlil mi. „Koupil jsem to na burze.“

Hargo k němu přistoupil, aby se podíval zblízka. Pustil se s Basalem do debaty, ale používali slova, která jsem neznal.

Po chvíli se otevřely dveře do Ajniny kanceláře a vyšla z nich sekretářka oblečená do šedého kostýmu, odbarvená na zrzavo a s účesem zvaným bubikopf. S náručí plnou složek prošustila kolem nás a ignorovala Basela, který se na ni křenil a přátelsky na ni mával šroubovákem. Z kanceláře vykoukla Ajna a vyzvala nás, ať jdeme dovnitř. Já a Hargo jsme vešli, Basel zůstal v předpokoji.

Asi bych vám měl vysvětlit, co je Ajna zač.

Jaine Fuchs, mezi přáteli známá jako Ajna, je protekční holka. Ale mluvit o ní jako o holce je trochu zavádějící, protože už překročila pětadvacítku a pozvolna se přibližuje ke třicítce. Je dcerou císařského rady Fuchse a milovanou neteřinkou muže jménem Dante Albrecht, přezdívá něho Inkvizitor. O tom jste už určitě slyšeli.

Za normálních okolností bychom se já a Ajna nikdy nemohli setkat. Jenže letos na jaře, severně od nadrobno roztrískaného København, jsme s Oggerdem stopovali nějaké zmetky. Setkali jsme se s oddílem císařských vojáků, kteří také stopovali nějaké zmetky. Velela jim protekční dcerka Jaine Fuchs. Ukázalo se, že naše i jejich pátrání se překrývají, a tak jsme se spontánně propojili do jednoho týmu... Nechci šířit drby, ale slyšel jsem, že mezi Oggerdem a Ajnou později došlo k ještě těsnějšímu propojení. Ale u toho jsem nebyl.

Když jsem se teď na Ajnu zadíval, nebylo mi jasné, co na ní Oggerd viděl. Na jaře to byla čupr holka, blondatá, ostříhaná na kluka a navlečená do fešácké důstojnické uniformy,

prostě kočička k nakousnutí. Přes léto však přibrala pár kilo a celá jako by rozbředla. Pleť měla těstovitou a na hlavě podivný hybridní účes, ani krátký, ani dlouhý a poněkud zplihlý. Oblékla se do hnědožlutě kostkovaných volných šatů, dlouhých až na zem, přes které si natáhla blůzu od vojenské uniformy. Nebyla to však skutečná uniforma, ale jakási operetní, tyrkysově modrá se zlatými knoflíky a červenými proužky. Skoro se mi zdálo, že Ajna se už nesnaží obluzovat okolí luzným zjevem, ale spíše odpuzovat.

„Salut, potíživko,“ pozdravil jsem ji. „Už mi necháš odblokovat konto v První bornnský spořitelně?“

„Se zablokováním tvýho konta nemám nic společného,“ odfrkla. „Ale informovala jsem se. Hlavní problém spočívá v tom, že neznáš číslo svýho účtu.“

Rozhořčeně jsem se ohradil: „Číslo jsem měl zapsaný v průkazce! A průkazka shořela se vším ostatním! Jak to, ptám se, že se nemůžu dostat ke svejm pracně nasyslenejm penězům? Tohle se musí stát každou chvíli, že průkazka někomu shoří! To pak První bornnská záložna pokaždý zrekvíruje celý konto?“

Mávla rukou: „Nejsi rád, že tě teď živí erár? Nelíbí se ti domek, kterej jsme ti zapůjčili? Nejsi spokojenej s permanentkou na městskou dopravu, s volnou vstupenkou do městský knihovny a s poukázkama do restaurací?“

„Barák je pěkněj,“ připustil jsem. „Ale daleko od centra. A je vychladlej. Není tam normální topení, ale dřevoplynověj generátor. Návod k použití má deset stránek. Ještě jsem to nedokázal ani přečíst, natož zprovoznit.“

„Přestaň fňukat, prosím tě!“ obořila se na mě. „Teď jde o všechno! Oggerda chtěli prohlásit za dezertéra! Za dezertéra, rozumíš? Zabránili jsme tomu na poslední chvíli! Vyšetřovací komise bude zasedat ještě jednou, a ty u toho musíš bejt! Copak nechceš Oggerdovi pomoci?“

„Pro Oggerda bych udělal první poslední,“ řekl jsem.

„Jenže minulý zasedání vyšetřovací komise bylo před čtrnácti dnama. Za tu dobu jsem mohl dojet vlakem do Prahy, vysvětlit svojí holce co a jak a zase se vrátit.“

„Nikdo neví, na kdy vyšetřovací komisi svolají. Klidně mohli počkat, až budeš pryč, a pak to urychleně zorganizovat, aby Oggerdovi podkopli stoličku.“

„Jo, v tom máš pravdu,“ připustil jsem. „Ale podívej se na to mejma očima. Tvůj emisar mě na konci léta vyhledal doma v Praze. Odvlekl mě sem do Bornnu a pak jste mě ty a tvůj strejček uvrtili do záležitosti, která oficiálně ani neexistuje. Holka, se kterou jsem přes léto navázal vztah, nemá ponětí, co se se mnou stalo. Poslal jsem jí pár dopisů, ale neodpověděla. Nevím, jestli je prostě jenom naštvaná, nebo co se děje.“

Rozhodil jsem ruce a pak je zase svěřil.

„Už to nebude trvat dýl než čtrnáct dní,“ řekla Ajna. „Za čtrnáct dní dostaneš všechno zpátky. Svoje konto i povolení vycestovat z Bornnu. To snad vydržíš, ne?“

„Už tady kysnu měsíc,“ přikývl jsem. „Čtrnáct dní navíc mě nezabije.“

„Když už tady budeš, tak bys mi mohl pomoci s jedním vyšetřováním.“

„Eh? Cože?“ podivil jsem se.

„Oggerd říkal, že máš detektivní mozek,“ vysvětlila mi.

„Detektivní mozek?“ ujistil jsem se.

„Jo,“ přikývla. „Říkal, že si všímáš drobností, který ostatní přehlížejí. Dokážeš propojit střípky a poskládat mozaiku. Obrazně řečeno, samozřejmě. Pomyslnou mozaiku, ne skutečnou. V Anatarchonne jsi přece vyřešil tu záhadnou vraždu...“

„Počkej,“ přerušil jsem ji. „O čem to tady vedeme řeč? Oggerd se vrátil, nebo co?“

Přes tvář se jí přelila vlnka smutku. „Ne, Oggerd se nevrátil. O tvým detektivním mozku mi povyprávěl v létě.“

„Aha...“

„Tak pomůžeš mi s tím, nebo ne?“

„Ale jó, proč né. Stejně nemám co na práci.“

„Výborně... Jde o jednu hru, která se v Bornnu posledních pár měsíců rozbíhá. Točí se v ní peníze a my nemáme ponětí, kdo za ní stojí. Potřebujeme někoho, aby se zapojil a podával nám zprávy. Infiltrátora. Já na to nemám čas ani nervy a Hargo řekl, že ho ta hra nebaví. Ale ty bys do toho mohl proniknout.“

„To je hazardní hra?“ zeptal jsem se.

„Ne. Je to hra... jak se tomu říká?“ obrátila se na Harga.

„Hra po síti,“ napověděl jí.

„Jasně, hra po síti. Neúčastníš se jí osobně, ale na dálku. Nikdo nebude vědět, že jsi to ty. Pokud nebudeš tak blbej a neprokecneš se.“

„Říkalas, že se v tom točí peníze...“

„Jo, to jo. Někdo do toho pumpuje prostředky. Nic nevládáš, můžeš jen získat. Musíš mít zařízení, přes který se hraje. To ti obstará, nainstaluje a seřídí Hargo. Jestli mám tvůj souhlas, tak zavolám osobě, která hru hraje už delší dobu, a ta tě zasvěť.“

„Moment,“ přerušil jsem ji. „Takže to bude oficiální vyšetřování, zaštitěný autoritou Ministerstva vnitra?“

„Ne. Bude to neoficiální. Ale pokud se něco posere, tak to můžu ututlat. Nebo chceš vycouvat? Už jsi mi dal slib!“

„Né, nechci vycouvat. Jen jsem chtěl vědět, jak si stojím. Jdu do toho.“

Přešla k masivnímu kancelářskému stolu s deskou jen o trochu menší, než je přistávací plocha pro armádní zepelíny. Pracovní plocha byla vzorně uklizená, dalo by se říct prázdná. Byl tam k vidění jen štůsek papírů, plášť předapokalyptického granátu se zastrkanými písátky a masivní telefonní přístroj kobaltově modré barvy. Ajna se chopila telefonního sluchátka a na otáčecím číselníku

vytočila číslo. Chvilí čekala a pak řekla: „Tady Jaine Fuchs. Mohu mluvit s fraudoktor Seifert...? Aha... mohla byste se podívat do rozpisu, sestro? Mám s fraudoktor domluvenou schůzku na čtvrtou odpolední... ano... Vyřídte fraudoktor, prosím, že schůzka platí.“

Zavěsila a podívala se na nás: „Na čtvrtou odpolední to bez problémů stihnete.“

„Cože?“ vyjevil se Hargo. „Vždyť je to už za hodinu!!“

Ajna pokrčila rameny: „Nasednete na čtrnáctku, a za půl hodiny jste na místě.“

02

S Hargem jsme se zrychlenou chůzí přesunuli na stanici městské kolejové dráhy. Netrvalo to ani tak dlouho, a přisupěla souprava číslo 14. Měla dva vagóny a táhla ji hračkovitě vypadající mašina stylizovaná do podoby mrňavé lokomotivy s vysokým komínem. Náhodou jsem však věděl, že mašina vůbec nemá parní stroj, ale je poháněná dřevoplynem.

Vagón byl přeplněný. Vmáčkl jsem se dovnitř a chytil se za kožený popruh. Souprava se kodrcavě rozjela a já jsem se skrz špinavé okno zadíval ven. Během jízdy jsem si mohl prohlédnout panorama bornnské katedrály, kterou jsme objížděli velkým obloukem. Musím upozornit, že katedrála i celé centrum Bornnu je jediný *autentický* soubor historických staveb, který během Apokalypsy unikl zkáze. Nic podobného už není v Evropě k vidění.

Po zhruba půlhodinové jízdě nás souprava číslo 14 vyložila u bornnské nemocnice, rovněž postavené ještě před Apokalypsou. Vstupní průčelí lemovaly dva plastbetonové basreliéfy, jeden představoval *Bolest* a druhý *Úlevu*. Obě to byly polonahé ženštiny s hrotitými prsy. *Bolest* měla zkřivenou tvář, předkláněla se a držela se za

koleno, kdežto Úleva zdvíhala do výše injekční stříkačku a kolem krku jí visel stetoskop. Sochy byly staré nejméně dvě století, avšak vypadaly nedotčeně, jako by je odlili teprve včera.

Prošli jsme vstupní halou, ve které postávali či posedávali chmurně se tvářící lidé. Hargo ignoroval recepční, která se dohadovala s jakousi ztrápenou osobou, a zamířil do postranní chodby označené výrazným nápisem **POUZE PRO PERSONÁL, PACIENTŮM A NÁVŠTĚVÁM VSTUP ZAKÁZÁN**. Po schodišti jsme vystoupali do patra a tam, v dlouhé vykachlíkované chodbě, vybral Hargo jedny dveře. Zaklepal a otevřel. Vešli jsme dovnitř.

Ocitli jsme se v podlouhlé doktorské kanceláři s vysokým stropem a prošlapaným kobercem. Naproti dveřím bylo velké okno, za kterým už nastával soumrak. Stmívalo se teď brzo, začátek prosince je prostě začátek prosince.

Kolem dlouhých stěn se táhla směska skříněk a registratur všemožného stáří i všemožného původu. Vedle vstupních dveří stál paraván, zpoza něhož vykukovalo lehátko. Doktor, kterému kancelář patřila, tady trávil noční služby, při nichž si občas zdříml.

Ve vzduchu se vznášel pach dezinfekce.

Od stolu, který byl umístěný pod oknem, se zvedla osoba v bílém doktorském plášti.

„Tschüs, teto,“ pozdravil ji Hargo. Ukázal na mě: „Tohle je Gowery Fink.“

Popošla a napřáhla ke mně ruku. „Já se jmenuji Helga Seifert,“ řekla nakřáplým, ale mým uším lahodně znějícím altem. „Těší mě.“

Byla prostřední postavy a mohla se už blížít čtyřicítce. Patřila však k energickým ženám, ze kterých přímo sálá činorodost. Na výšku měla asi tolik co Hargo, tedy o hlavu méně než já, ale na ženu je to tak akorát. Vyznačovala se plnou postavou, ani přehnaně štíhlou, ani boubelatou,

ale něco mezi tím. Měla široký obličej s přínosíkem a ruce, zřejmě něčím přibarvené vlasy, ostříhané nakrátko. Oblékla si bílý doktorský plášť s vyztuženou náprsenkou a se zapínáním na zádech, zpod kterého vykukovaly bílé doktorské kalhoty ukončené bílými trepkami. Na krku jí visela stažená rouška. Skoro to vypadalo, že si sem odskočila mezi dvěma operacemi.

Potřásli jsme si pravicemi. „Vy jste s Halgerdem doprovázel majora Oggerda při jeho cestách?“ zeptala se.

„To ano,“ ozval se rychle Hargo. „Ale nemůže o tom mluvit, protože je to tajné.“

„Asi jsem vás viděla v novinách,“ řekla. „Tak před pěti lety. Po té události u řeky Laramise.“

„Jo, to je možný,“ přikývl jsem.

„V novinách několikrát otiskli vaši fotografii. Měl jste na ní takové zvláštní oblečení, které pak v Bornnu na krátkou dobu přišlo do módy.“

„Pončo,“ přikývl jsem. „Jmenuje se to pončo. Už ho nenosím.“

„Také jste se nechal ostříhat,“ konstatovala.

„Jo, to jo,“ řekl jsem a mimoděčně si prohrábl svou krátkou ofinu.

„Přejdeme k naší záležitosti,“ řekla. „Slečna Fuchs mě požádala, abych vám vysvětlila principy hry zvané Archangelia. Mileráda vás zasvětlím, ale teď to není možné. Nastaly komplikace a za chvíli mě znovu povolají na sál. Vlastně jste měli štěstí, že jste mě tu ještě zastihli.“

„No,“ řekl Hargo, „Gowery stejně ještě nemá herní zařízení. Zítra mu ho opatřím.“

V ten okamžik někdo zaklepal na dveře. Do místnosti nakoukla sestřička v bílém čepci. „Omlouvám se, frau-doktor. Už se čeká jen na vás.“

„Musím jít,“ přikývla fraudoktor Helga. Vykročila ke dveřím. Když mě míjela, popadla mou pravici a potřásla

s ní. „Velice mě těšilo, pane Finku. Dneska to sice nevypadalo jako slibný začátek, ale určitě budeme pokračovat.“

03

Chvíli jsme čekali na stanici, abychom se městskou dopravou vrátili do centra. „Fraudoktor Helga je skutečně tvoje teta, Haliku?“ zeptal jsem se.

„Ano. Za mlada se jmenovala Helga Hargo,“ vysvětlil mi.

„Takže je vdaná?“

„Ne. Její manželství trvalo jen krátce. Pak se rozvedla, ale manželovo příjmení si nechala. Proč tě to zajímá? Ty si s ní chceš něco začít?“

„S tímhle jsem skončil, Haliku. Teď mám svoji životní lásku.“

„No, asi si dělám zbytečné starosti. Teta Helga je na tebe příliš stará. Ale u tebe si nemůže být nikdo jistý...“

Chtěl jsem něco odseknout, jenže mě napadlo: „Ty jsi řekl Ajně, že teta hraje tu hru?“

Zavrtěl hlavou: „Ne, to ne. Řekly si to mezi sebou. Znají se. Teta je Ajnina gynekoložka.“

V té chvíli mi to docvaklo.

„Zítra dopoledne nikam nechoď,“ řekl ještě Hargo, než jsme se vmáčkli do přeplněného vagónu. „Stavím se u tebe.“

04

V centru jsme se rozdělili. Hargo zamířil do náruče roz-toužené Niny, kdežto já jsem tři čtvrtě hodiny čekal na další spoj. Když jsem pak konečně nastoupil, byla už noc.

Ve vagónu slabě blikotaly žárovky, venku zářilo poulič-ní osvětlení, ale po chvíli se za okny rozlila tma tmoucí,

protože koleje vedly hustým lesem. Byl to však les vyrůstající na území původního města.

Možná bych vám měl vysvětlit, co je to vlastně Bornn.

Tak tedy, město, které je dnes nazýváno Bornnem, se před Apokalypsou rozprostíralo na ploše několika stovek kilometrů čtverečních. Prý v něm žil víc než milion lidí. Údajně půl druhého milionu. To je množství, které si dneska už nikdo nedokáže představit.

Dnes žije na území města tři sta tisíc obyvatel. Proto se Bornnu, samozřejmě s trochou nadsázky, začalo říkat Poslední velkoměsto.

Ještě k tomu počtu obyvatel. Z dob svých studií jsem měl zafixováno, že v Bornnu žije sto tisíc obyvatel. Proto mě překvapilo, že v současnosti je to trojnásobek. Ale asi to je pravda. Po dokončení kolejové sítě připočítali k Bornnu i okrajové čtvrti jako například vesničky v okolí hydroponických skleníků. Počet obyvatel se zvýšil i tím, že se do něj po oficiálním ukončení Století válek přistěhovali demobilizovaní vojáci.

Obyvatelé nynějšího Bornnu využívají jen malé ostrůvky obklopené rozsáhlými plochami zpustlé městské zástavby. Takže, když to vezmu do důsledků, současný Bornn není ani tak město jako spíš soustava vzájemně propojených městeček, vesnic a osad.

05

Vystoupil jsem na ulici, která byla stále ještě rozdělená na vozovku a chodníky. Takhle se stavělo v dobách, kdy po chodnících procházeli chodci, a po vozovce jezdily automobily. Ty časy už dávno skončily, teď jste mohli chodit, kudy jste chtěli. Jen jste si museli dát pozor, abyste se nemotali po kolejích, protože po nich zhruba jednou za hodinu projela souprava městské dráhy.

Ulice byly osvětlené pouličními lampami, takže jsem nemusel mít strach, že ve tmě zakopnu a natluču si nos. Byly to však *autonomní lampy* napájené předapokalyptickými fotočlánky. Přes den se nabíjely, v noci svítily. Teď, na začátku zimy, světlem usilovně šetřily, aby jim to vydrželo až do rána. Takže toho světla nebylo zase tak moc.

Domek, který mi zapůjčil erár, se nacházel pět minut chůze od stanice. Takových navlas stejných domků v zahradách tady stálo zhruba pět set. Vážně pět set. Když jsem se nastěhoval, prošel jsem to tady křížem krážem a pokusil se domky spočítat. Proto mluvím o pěti stovkách.

Některé domky vypadaly obydleně a jiné opuštěně. Některé zahrady byly proměněné ve velkovýrobní zeleniny se skleníky a záhony, jiné měly alespoň posečené trávníky, další zpustly a beznadějně zarostly miniaturními džunglemi. Ulice vytvářely pravidelnou čtvercovou síť bez výrazných poznávacích znamení, a pokud si člověk nevšímal detailů, jako byly zašlé vývěsky nebo vzorované odpadkové koše, mohl tady bloudit až do skonání světa. Já jsem však měl trasu nastudovanou a za pět minut jsem byl doma. Stiskl jsem vypínač a rozsvítil chabé světlo v chodbě. Z otevřených dveří koupelničko-záchodu na mě dýchlo teplo. Otevřel jsem dveře do obýváko-kuchyně, aby se teplo šířilo dál.

Byl to pěkný domek, velký tak akorát pro osaměle žijící pár. Nebo pro rodinu s jedním dítětem, pokud by se zpřístupnilo i podkroví, v tuhle chvíli uzavřené a zabeďněné. Představte si obdélník, jehož tvar se přibližuje čtverci. Do rohu nakreslete mrňavou ložnici, kterou jsem nevyužíval. Kolem kratší stěny čmárněte schodiště do patra oddělené tenkou příčkou. Přikreslete vstupní chodbičku s odbočkou do záchodo-koupelny, a máte to. Zbytek domu tvořila nepravidelně tvarovaná místnost, kterou jsem nazval obýváko-kuchyně. Tu jsem zvolil za svoji operační základnu.

Vnitřek byl zařízený rádobysecesním nábytkem z pseudodřeva a ohýbaného kovoplastiku. Podle materiálu vám musí být jasné, že ho vyrobili ještě před Apokalypsou. Bytové textilie z umělých materiálů vypadaly mnohem lépe než cokoliv, co kdy vzešlo z ovce, lnu setého či z bource morušového. Velké křeslo u konferenčního stolku jsem rozložil, takže vznikl gauč, na kterém jsem přespával.

Jedinou potíží bylo vytápění. Nevím, jak dům vytápěli, když byl nový. Nejspíš dálkově. Dálkové vytápění však zrušili a jako náhradu postavili do rohu mrňavá kamínka. Ve skutečnosti to však nebyla kamínka, ale umně nakaširovaný generátor dřevoplynu. Kdybych ho chtěl zprovoznit, musel bych se prokousat dlouhým návodem k použití a k tomu jsem se zatím neodhodlal. Teplota v místnosti teď kolísala mezi čtrnácti a šestnácti stupni Celsia, ale na to jsem si zvykl.

Natáhl jsem se na rozložený gauč a hlavou se mi rozběhly myšlenky.

Takže: fraudoktor Helga Seifert je Ajnina gynekoložka...

Jak to, že mi to nedocvaklo dřív? Vždyť je to jasné! Ajna je těhotná!

Čeká Oggerdovo dítě.

Provedl jsem výpočet a vyšlo mi, že Ajna je ve čtvrtém měsíci těhotenství. Proto ta těstovitá pleť, vlasy jako provázky a kila navíc. V prvním trimestru ženy obvykle víc jedí a přibývají na váze.

Oggerdovo otcovství se zřejmě nedá ututlat. Proto ten cirkus s vyšetřovací komisí. Je velký rozdíl mezi tím, jestli se dcerušce císařského rady Fuchse narodí bastard, prostě bastard bez přívlastků – nebo *dezertérův* bastard.

Mimoděčně jsem k Ajně pocítil obdiv. Dala v sázku nejen svou kariéru a čest, ale i budoucnost širší rodiny. A to jenom proto, aby mohla donosit a porodit Oggerdova potomka.

Cítil jsem se tak nějak rozněžněle. Možná bych se i rozplakal dojetím, jenže v tu chvíli zazvonil telefon.

Telefon? Jistě. Telefon byl součástí vybavení domku. Standardní, černý, s otáčecím číselníkem.

Přešel jsem k pultíku a zvedl sluchátko. „Haló?“

„To jste vy, pane Finku?“ ozval se ze sluchátka nakřáplý alt.

„Jo, to jsem já. Kdo je tam?“

„Helga Seifert. Viděli jsme se dnes odpoledne.“

„Jo. Vzpomínám si.“

„Jen se ujišťuji, že jste doma. Chtěla bych vás navštívit a zasvětit vás do hry, když nám to nevyšlo odpoledne. Vlastně jsem už na cestě. Za chvíli mi jede přípoj a mohla bych u vás být za půl hodiny. Počkal byste na mě na zastávce? Tu oblast neznám a těžko bych vás hledala.“

„Ale jistě, bude mi potěšením.“

„Ještě jedna věc, pane Finku. Mám za sebou čtyřiadvacetihodinovou službu a zítra ráno zase nastupuji. Mohla bych u vás přespát, abych se nemusela vracet k sobě domů? Každá hodina spánku je pro mě dobrá, jak jistě chápete.“

„Samozřejmě. Někam vás uložím. Barák je ale vychladlej, jestli vám to nevádí.“

„To dokážu překonat. Ještě mám jednu podmínku. Můžete mi slíbit, že ke mně nebudete dotěrný? Že si ke mně nebudete dovolovat?“

„To se rozhodně nestane, paní doktorko. Moje pasivita vás uvede v úžas.“

Slyšel jsem, jak se zasmála. „Myslím, že už mi jede sedmnáctka,“ řekla.

„Nezapomeňte vystoupit na stanici Zahradní Město,“ upozornil jsem ji. To už ale zavěsila.

Kapitola druhá:

Tvoje, vlastně moje postava

01

Z dvouvagónové soupravy sedmnáctky vystoupila fraudoktor Helga a jinak už nikdo. Přistoupil jsem a galantně od ní převzal podlouhlou vojenskou kabelu. Byla napěchovaná, ale ne zas tak moc těžká.

„Opatrně,“ řekla fraudoktor. „Ne ať s tím třísknete.“

V chabém světle pouličního osvětlení jsem viděl, že je oblečená do vojensky vyhlížející bundy s mnoha kapsami a s naducaným límcem. Sahala jí až pod zadek.

„Tudy,“ mávl jsem rukou. „Sloužila jste u jednotky?“ zeptal jsem se za chůze.

„Ano,“ přikývla. „Ale už dávno.“

„Starých zvyků se člověk nezbaví, že?“ poznamenal jsem a měl jsem na mysli její bundu. Pak jsem se zeptal: „Byla jste u Dhienburgu?“

20

Zajímalo mě to, protože té bitvy jsem se zúčastnil i já. Ne se zbraní v ruce, ale jako vyjednávač. Neúspěšný vyjednávač. Navzdory mým chabým pokusům byla svedena bitva a prolita krev.

„U Dhienburgu ne,“ řekla fraudoktor. „Ale zažila jsem Mazzarenu, pokud vás to zajímá.“

„Zajímá, samozřejmě že mě to zajímá,“ přikývl jsem.

„Tam jste asi nebyl, že?“

„V té době mi bylo něco přes deset,“ vysvětlil jsem jí. „Na válčení jsem byl ještě moc malej.“

„Pokud se snažíte zjistit, jak jsem stará, tak vám to můžu prozradit bez oklik. Je mi třicet devět.“

„Hmmm,“ zahučel jsem v rozpacích. „Mně je dvaatřicet... To jsme vlastně skoro stejně staří.“

„Ó, vy lichotníku,“ řekla konverzačním tónem.

02

Chvíli jsme šli mlčky a pak jsem radostně zahlásil: „Už jsme doma.“

Prošli jsme zahradou a vstoupili do chodbičky. „Opatrně s tou taškou,“ řekla. „Někam ji položte.“

Přešel jsem do pokoje a kabelu jsem co nejohleduplněji uložil na stůl. Fraudoktor Helga si mezitím v chodbičce odkládala bundu. Zaslechl jsem zadrnčení zipu, což mohlo znamenat jen tři věci. Buďto se některá z císařských textilek konečně pustila do výroby zipů. Nebo si fraudoktor nechala do bundy všít předapokalyptický zip. Anebo, což byla třetí možnost, byla bunda stará dvě stě let. Na to však vypadala příliš nově.

„Na vašem místě bych si tu bundu nechal,“ řekl jsem. „Barák je vystydlej, akorát v koupelně je teplo. Nechávám zotvíraný dveře, což je nespolečenský, ale nutný pro přežití.“

„V koupelně je teplo?“ podivila se. „A proč?“

„Tohle je autonomní barák,“ vysvětlil jsem jí. „Základem je předapokalyptická baterie, nejspíš vymontovaná z elektromobilu. Baterie napájí vařič, světla a odporový topný tělísko v koupelně. Odporový tělísko je tam proto, aby za mrazů nepopraskaly vodovodní trubky.“

Vešla do pokoje a rozsvítila všechna svítidla, která tam byla k dispozici. Dohromady to stejně moc světla neudělalo. I tak jsem ale viděl, že na sobě má světlý rolák zastrkaný do tmavých kalhot s vysokým pasem.

Ukázala na kamínka u stěny: „Proč si nezatopíte?“

„Přes den bejvám pryč a na noc to nemá cenu. Jsem zvyklej přespávat pod širákem a tohle je oproti tomu hotev luxu... Dám vařit vodu. Dáte si čaj, nebo kafe?“

„Čaj, prosím, jestli nějaký máte.“

„Čaj mám,“ řekl jsem. „Taky kafe, cukr, nějaký sušenky a pár pikslí fazolí. Hlady nezahyneme.“

Z kredence jsem vytáhl konvici, která byla součástí příslušenství. Natočil jsem do ní vodu z kohoutku a postavil na plotýnku. Otočil jsem knoflíkem, rozzářila se oranžová kontrolka.

„Elektřinu máte z baterie,“ řekla fraudoktor. „Telefon vám funguje?“

„Funguje, proč by nefungoval. Vždyť jste mi volala.“

„Aha, to je vlastně pravda.“

„Do baráku je přivedenej sdělovací kabel,“ vysvětlil jsem jí. „To je slaboproud, kterej nespoteřbovává skoro žádnou energii. Je sem nejspíš přivedenej i silovej kabel na normální elektriku, jenže v centrálním rozvaděči vypnuli přívod, abysme tady zbytečně neplejtvali. Můžeme spotřebovávat jen to, co vygenerujou fotočlánky a větrník na střeše.“

„Jasně. Rozumím. Také jsem zažila polní podmínky, ale už jsem odvykla... Teď vám ukážu, co jsem přinesla,“ řekla fraudoktor. „Možná vám to způsobí kulturní šok.“

Přešla ke stolu a ze své velké tašky vyndala plochý stříbřitý předmět. Na délku to mohlo mít čtyřicet centimetrů, na výšku pětadvacet a tlusté to bylo jen pár centimetrů. Rozevřela to, jako kdyby to byl časopis nebo velká kniha, kupříkladu předapokalyptický školní atlas. Skládalo se to ze dvou částí spojených pantíky. Na jedné části byla klávesnice a na druhé monitor. Viselo z toho oválné zařízení o velikosti a tvaru pěstního klínu, kterému se říká myš.

„Už jste viděl něco podobného?“ zeptala se.

Pokrčil jsem rameny. „Tohle je počítač. Takovejch jsem viděl veletucty, i když většina z nich byla spečená, zapečená a usmažená těma speciálníma zbraněma použitýma v průběhu Apokalypsy. Ale měl jsem možnost okouknout i kousky, který fungovaly. Tohle je funkční exemplář, předpokládám. Jinak byste mi ho neukazovala.“

„Jistě,“ přikývla. „Takže jsem vás neohromila... což je dobře. Teď bych potřebovala, kdybyste mi ho pomohl rozfungovat.“

Skldil jsem ze stolu všechno, co tam překázelo. Podle pokynů jsem stůl trochu posunul. Fraudoktor zapojila příslušný kabel do zásuvky a chvíli jsme čekali, než počítač naběhne. Tyhle věci se nažhavují docela dlouho, pokud teda to, co dělají, je nažhavování. Mezitím začala vřít voda v konvici a já jsem zalil čaj v hrncích.

„Není nelegální něco takovýho vlastnit?“ zeptal jsem se a ukázal na počítač.

„Teď už ne.“

„Stejně to muselo stát majlant...“

„I v tomhle jste vedle. Do Bornnu teď podobných věcí přichází spousta. Každým dnem jsou levnější.“

„Aha,“ řekl jsem.

„Bylo jen otázkou času,“ vysvětlila mi, „než průzkumníci objeví území, na kterém nedošlo k digitálnímu overkillu. Což se s největší pravděpodobností stalo, i když o tom

neexistují oficiální zprávy. Digitálních věcíček je teď všude plno.“

„Aha,“ zopakoval jsem. V hlavě se mi pospojovaly roztrášené informace, které jsem posbíral tu i onde. Bylo mi jasné, odkud se digitální zařízení berou. Své úvahy jsem si však nechal pro sebe.

Fraudoktor pak udělala něco, co mě šokovalo. Přešla k pultíku s telefonem a vytáhla z telefonního aparátu kabel. Ten samý kabel pak zasunula do boku počítače, který mezitím naběhl, a na monitoru se ustálil obrázek jakési rustikální krajinky.

Když zasunula kabel, monitor blikl, ale jinak se nic nestalo.

„Teď jsme v síti,“ řekla.

„V síti? V jaký síti?“

„Tím, že jsem propojila telefonní kabel s počítačem, jsem se napojila do sítě.“

„Pořád jste mi neřekla, co je to za síť.“

„Síť telefonních kabelů.“

Zarejdila myši, dvakrát cvakla myšítkem a spustila jakýsi program. Z přístroje začala hrát jásavá a bujará hudba.

Věděl jsem už z dřívějšíka, že počítače dokážou reprodukovat hudbu. Proto jsem se nevrhl na kolena a nezačal vzývat bohy.

Fraudoktor poodstoupila a ukázala na židli. „Tady se posaďte. Umíte zacházet s myši? Už jste ji měl někdy v ruce?“

„Už jsem měl to potěšení,“ přikývl jsem. „Ve společnosti doktora Harga se takové zkušenosti neubráníte.“

Posadil jsem se, zatímco fraudoktor zůstala stát za mými zády. Zazíral jsem na monitor, na kterém vyvstaly ornamenty v secesním duchu. Celé to bylo tónované do hnědorůžové barvy. Uprostřed ornamentů zářila otázka napsaná zdobným písmem:

Opravdu chcete vytvořit novou postavu?

„Potvrďte to,“ řekla fraudoktor. „Ať vidím, že s myší umíte.“

Zarejdl jsem myši a posunul šipečku do chlívku s nápisem ANO. Klepl jsem na myšítko. Secesní čmáranice zmizely a nahradil je sloupec se stylizovanými lidskými tvářemi. I když musím říct, že některé ty tváře patřily spíš mutantům.

„Udělejte si elfskou holku,“ řekla fraudoktor.

„Cože? Jedenáct? Jakou jedenáctou holku?“ zeptal jsem se udiveně. Rozhovor se totiž odehrával v germánštině, ve které slovo *elf* znamená jedenáct. Kromě jiného.

„Elf,“ vysvětlila mi, „je název předapokalyptické rasy. Dřív tady žili kromě lidí i elfové.“

„Jo, aha,“ přikývl jsem. „Elfové. Ti tady žili. Moment, podívám se, co všechno je v nabídce.“

Na výběr tam bylo celkem pět ras reprezentovaných jednoduchými portréty. Lidé měli všechno tak akorát, kdežto elfové se vyznačovali přehnaně dlouhými špičatými ušima. Orkové měli přerostlé spodní špičáky, či co to bylo za čárečky. Abych však řekl úplnou pravdu, nikdy jsem neslyšel o předapokalyptické rase, která by měla takováhle zubiska. Spíš bych věřil, že se jedná o nějakou mutaci.

Goblini, kteří tam byli jako čtvrtá rasa, vypadali podobně zmutovaně. Vlastně jsem nepochopil rozdíl mezi nimi a orky.

Pátá rasa v nabídce, zwergové neboli trpaslíci, se vyznačovala bujným plnovousem.

„Zaškrtněte si elfa,“ řekla fraudoktor

„S elfama mám špatný zkušenosti,“ namítl jsem. „Viděl jsem je až příliš zblízka. Nejsou to přátelský týpci.“

„Vy jste viděl elfy?“ podivila se.

„Jo, to jo. Ale je to tajný. Neměl bych to roztrubovat... proč bych si vlastně neměl zaškrtnout tady toho?

Člověka? Jednou jsem člověk a chci člověkem zůstat. Nechci se stát nějakým elfem... nebo mutantem s přerostlejšíma zuby.“

„Nebudete to vy. Bude to vaše herní postava. Budete ji ovládat, směřovat a komandovat. Budete se na ni celé hodiny dívat... Nebo nejste na holky? Nelíbí se vám holky?“

„Holky mám rád,“ řekl jsem nadurděně. „K holkám mám vřelej vztah. Velice vřelej.“

„Tak si udělejte elfinu. To je matematicky vyjádřeno pěkná holka na druhou. Takovou jste ještě neviděl.“

„Tak dobře,“ přikývl jsem. Zarejdl jsem myši a vycvakl kolonku **elf**. Pak jsem označil takový ten symbol kolečka s křížkem, neboli ženské pohlaví.

Monitor problikl a portrét se změnil na obrázek celkové postavy. Vyjekl jsem úžasem: „Heh!“

Jestli jsem někdy viděl ideální dívčí postavu, tak to byla takhle. Dlouhé nohy, boky tak akorát, úzký pas, menší prsa, ale pořád ještě prsa, což se mi u holek líbí. Nesmírně půvabná tvář s mandlovýma očima, rty ve tvaru srdíčka a pikantním nosíkem. Plus dlouhé špičaté uši trčící do stran. Hřívá hustých vlasů vyčesaných nahoru a začesaných dozadu.

Stála rozkročená a mírně zakloněná. Měla nahé paže, nahé nohy a na těle cosi na způsob spodního prádla. Dívala se na mě, jako by zkoumala, co jsem zač a jestli za to stojím.

„Heh,“ zopakoval jsem.

„Vidíte, říkála jsem vám to,“ pousmála se má společnice. „Je pěkná, že?“

„Takovou bych okamžitě pozval na kafe a na rakvičku se šlehačkou,“ vyhrkl jsem. „A trval bych na tom, že útratu zaplatím sám... Co tady píšou? Že si mám vybrat povolání? Co je to za blbinu?“

„Nepřemýšlejte nad tím. Zaklikněte tady tohle. Léčitelka.“

„Léčitelka? Proč léčitelka? Jsou tady povolání, který vypadají mnohem líp! Třeba válečnice! Nebo kouzelnice...“

Proklikával jsem jednotlivá povolání. S každým odkliknutím se vybavení a oblečení postavy trochu změnilo. Válečnice měla v ruce kamennou sekerku a kouzelnice větvičku, nejspíš odlomenou z břízy.

Sjel jsem myši o kousek níž. „Hraničářka!“ vyhrkl jsem. „Ta má luk...! A co třeba tulačka? Ta taky nevypadá špatně. Má dvě kudly, a jak tady čtu, umí otevírat zamčený truhly! To se hodí, ne?“

„Zaškrtněte si léčitelku, nebo vám ten počítač seberu!“

Kapituloval jsem. „Tak dobře. Léčitelka. Jste spokojená?“

„Věřte mi, je to pro vaše dobro. Teď musíte svou postavu pojmenovat.“

Přejel jsem prsty po klávesnici. Nijak se nelišila od klávesnice psacího stroje, jen byla mnohem placatější. Vyklepal jsem: **Pusinka**.

Hra mě červeným písmem upozornila: ***Toto jméno už bylo použité a nelze ho použít znovu.***

„Hm,“ řekla má spoléčnice, „zkuste přidat číslo. **Pusinka5, Pusinka6** nebo tak nějak.“

„To se mi nelíbí. Žádný číslo nechci. Tohle bude moje postava, a né sériovej výrobek.“

„Asi je zbytečné, abyste zkoušel **Prcinka** nebo **Prdelka**. To bude taky zabrané.“

„A kdo si to zabral, prosím vás?“

„Tahle hra,“ vysvětlila mi, „pochází z bornnského dávnověku. Kdysi ji hrály desítky tisíc lidí. Možná stovky tisíc. Jména všech postav tam zůstávají uložena.“

„Aha... to mi připadá divný.“

„Je správné, že vám to připadá divné,“ přikývla. „Vy si totiž nebudete hrát. Budete pátrat.“

„Já myslel, že tohle je hra, která slouží ke hraní,“ ohradil jsem se.

„Nechyťte mě za slovo, prosím. Budete si hrát... ale zároveň budete odhalovat záhadu. Nebo možná záhady... prostě více záhad najednou. Máte přece detektivní schopnosti, ne? Slečna Fuchs to o vás tvrdila.“

„Detektiv Gowery Fink, to jsem já.“

„Tak tam zadejte jméno své postavy.“

Už jsem věděl, co napsat. Naťukal jsem: **Vyvyjen**.

Tentokrát se podivila ona. „Vyvyjen? Co to je?“

„To je jméno mojí **Prcinky**. Teda herní postavy.“

Na monitoru už se rozvinula tázací věta: ***Opravdu chcete hrát s touto postavou?***

Vycvakl jsem ANO a na monitoru se cosi přesypalo. Skoro to vypadalo, jako bych padal do jámy. Jámy plné mrtvol. Bylo to však rozmazané a neurčité.

Na chvíli, asi tak na pět vteřin, se obraz ustálil. Vše bylo viděné mýma očima. Ležel jsem v jámě obklopený předměty, které mohly být rukama a nohama, nebo něčím jiným. Pak se dal obraz do pohybu. Skoro se zdálo, jako by mě, tedy moji postavu, někdo někam táhl a převracel naznak.

Nad sebou jsem uviděl tři nezřetelné postavy.

„Zase jeden,“ řekl kdosi. Hlas měl hluboký, řezavý a mužský. Znělo to z počítače a já jsem si uvědomil, že hudba ztichla a nahradilo ji slaboučké kvílení větru.

„Má šanci,“ řekl někdo další. Hlas měl trochu příjemnější.

„Ne,“ odporoval mu ten první. „Nedokáže nic.“

„Třeba je to ten, kdo dojde až na konec. Ten, kdo odhalí pravdu. Ten, kdo vykoná spravedlnost a porazí padlého archanděla.“

„Ne. Neodhalí, nevykoná, neporazí. Pravda ho nezajímá. Chce najít pár pokladů a to je všechno.“

Jeden z těch tří se pohnul. Na monitoru se zvětšila a přiblížila jeho tvář. Vinou zkreslené perspektivy vypadala jeho hlava neúměrně velká, posazená na příliš hubeném tělíčku. Na nose mu seděly velké kulaté brýle, obličej měl plný vrásek a pusou od ucha k uchu. Šedé vlasy měl ostříhané nakrátko, ale přerostlá ofina mu uličnický trčela nahoru, až se zdálo, že má na hlavě tykadla. Na krku měl červenou vázanku s výraznými černými puntíky, jejíž velké cípy trčely do stran.

„Pamatuj si,“ řekl. „Cílem je najít místo, kam dopadl archanděl. Cílem je zničit padlého archanděla. Ale nikdo ti nebude mít za zlé, jestli se tady budeš jen tak potulovat, kydlit potvory a hledat poklady.“

Monitor problikl a scénérie se změnila. Teprve teď jsem uviděl svou postavu. Díval jsem se na ni zezadu a šikmo shora. Vyvyjen na sobě měla špinavý a roztržený přehoz, podobný mému starému ponču. Pak ještě krátké kalhoty pod kolena a víc už nic. Byla bosá a paže měla nahé. Stála před jakýmsi sousoším zpodobňujícím tři ozbrojené týpky.

Sousoší bylo značně zvětralé a omlácené, prostě už nebylo k poznání. Byl jsem si jistý, že ještě před vteřinou zpodobňovalo tři ozbrojené chlapíky. Teď však vypadalo, jako by během Apokalypsy schytilo pár kulometných dávek. A zásah leteckou pumou.

Fraudoktor Helga položila pravici na moji ruku s myší. Levičkou sáhla na klávesnici počítače. Do ucha mě zašimraly její vlasy. Intenzivně jsem ucítil její vůni, což byla směsice pachu nemocniční dezinfekce a jakéhosi parfému.

„Tady tím kolečkem na myši si můžete obraz oddalovat a přibližovat,“ řekla. „Pohybujete se klávesami W-A-S-D. Vyzkoušejte si to.“

Vyzkoušel jsem si to. Pravou ruku na myš, levici na klávesnici.

„Mám trošičku problém,“ zahlásil jsem. „Ten pahýl levýho prsteníku mi docela překáží.“

Zranění bylo dva měsíce staré, ale nehojilo se dobře. Na obinadle, kterým jsem měl pahýl převázaný, byly zaschlé krvavé skvrnky.

„Co se vám stalo?“ zeptala se fraudodktor.

„Pracovní úraz,“ vysvětlil jsem jí.

„Pracovní úraz?“ podivila se. „Vy pracujete jako...?“

„Jako vyjednávač. Vyjednávání se nezdařilo podle očekávání. To je ale jedno, nahradím prsteník malíčkem. Teď vyzkouším tady to kolečko na myši.“

Přiblížil jsem si Vyvyjen tak, že jsem se jí díval takříkajíc přes rameno. To se mi však nelíbilo. Chtěl jsem ji sledovat od špiček jejích dlouhých uší až po prstíky na nohách. Takže jsem obraz zase oddálil.

Poslal jsem Vyvyjen, aby sousoší obešla kolem dokola. Nic však nezjistila, sousoší vypadalo spíše jako samorost vyrobený z propletených kořenů staré olše.

Stejně jako venku za okny byla i v herním světě noc. Na obloze herního světa však visel velký kulatý Měsíc.

„Měsíc,“ podotkl jsem. „Před Apokalypsou ho lidi brali jako samozřejmost.“

Fraudodktor, s rukou stále ještě položenou na mé, přeje-la myšítkem na kroužek v pravém horním rohu monitoru doplněný čtveřicí rovnoměrně rozmístěných šipčiček.

„Tohle je minimapa,“ vysvětlila mi. „Šipky označují světové strany. Ta velká žlutá je sever, zbytek si domyslíte.“

„Aha,“ přikývl jsem.

„Teď se pohněte dál,“ vybídla mě. „Tady už toho moc nevykoukáte.“

Chvilí jsem laboroval s myší i s klávesami WASD, až jsem se trochu vzdálil od sousoší. Kulatý měsíc stál